

Elena (3-12-2017)

Het geboorteverhaal van Elena begint eind maart 2017. Mijn vriend Hans en ik waren toen 6 jaar samen en hadden in september 2016 besloten dat we stilaan klaar waren voor een nieuwe fase in ons leven: het ouderschap. We waren echter van plan om alles op het gemakje te doen en niet bezig te zijn met het berekenen van vruchtbare periodes e.d. Groot was dus de verrassing - en vooral de vreugde - toen we een half jaar later ontdekten dat ik zwanger was! Na het afwegen van de voor- en nadelen van ziekenhuis- en thuisbevallingen, besloot ik dat ik graag thuis wilde bevallen en dus contacteerden we begin juni het geboortehuis. Tijdens de afspraak met vroedvrouw Leentje voelden we direct dat het goed zat; haar rustige karakter stelde ons meteen gerust. Hierop volgde ook nog een afspraak met Rosanne, de tweede vroedvrouw, en ook bij haar voelden we ons op ons gemak. Enkele maanden later, eind november, werd ons geduld op de proef gesteld. Toen ik 4 dagen over tijd was, ging ik naar Leentje voor een sessie voetreflexologie en werd ik gestript om de bevalling op te wekken. Deze trucjes misten hun effect niet: 's avonds voelde ik al dat er iets aan het gebeuren was in mijn buik en diezelfde nacht, rond 24u, begonnen de weeën. Eerst nog heel licht, daarna heviger en sneller. Rond 2u30 was Leentje er om ons bij te staan, samen met stagiaire Charlotte. Ik ving de weeën vooral op terwijl ik op mijn knieën tegen het bed zat en al staand, terwijl ik tegen Hans leunde en in zijn handen kneep. Omdat we allebei nog niet geslapen hadden die nacht, werd er een rustmomentje ingelast waarbij we even op bed lagen om te bekomen. Ook onder de warme douche staan, hielp om de pijn wat te verzachten. Tegen 10u 's morgens brak mijn water en ik was blij dat ik eindelijk mocht beginnen persen. Ik zat op dat moment op mijn knieën, steunend tegen het bed. Na een 50-tal minuten was ze er, onze kleine Elena, en we zagen meteen dat ze perfect was! Ze liet al meteen van zich horen en kreeg een 10/10 van de vroedvrouwen ;). We werden overweldigd door emoties die we nog nooit eerder hadden gevoeld: een mengeling van verwondering, euforie en ontroering. Nadat Hans de navelstreng had doorgeknijpt, kropen we gezellig met ons drietjes in bed en bewonderden we ons kleine prinsesje. De vroedvrouwen bleven nog enkele uurtjes, o.a. om me te helpen met de eerste borstvoeding en om me te laten douchen. Daarna waren we voor het eerst 'alleen' met ons kersverse gezinnetje, maar niet voor lang, want de grootouders, tantes en nonkels werden natuurlijk snel op de hoogte gebracht en konden niet wachten om hun kleinkind/nichtje eindelijk te ontmoeten. De dagen die volgden op de geboorte waren niet altijd even gemakkelijk, vooral omdat de borstvoeding nogal pijnlijk verliep. Gelukkig waren Rosanne, Leentje en Charlotte er nog steeds om ons zowel op praktisch als op emotioneel vlak bij te staan. Toen ze na een tweetal weken niet meer geregeld langskwamen omdat we het ouderschap meer en meer onder de knie kregen, voelde het dan ook een beetje raar om hen opeens te moeten missen, na al die maanden van toch wel intensieve samenwerking. Maar ik weet zeker dat we elkaar nog wel tegen het lijf zullen lopen in de toekomst :).